

Cauza C-267/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

28 martie 2019

Instanța de trimitere:

Trgovački sud u Zagrebu (Croatia)

Data deciziei de trimitere:

20 martie 2019

Reclamantă:

PARKING d.o.o.

Pârâtă:

SAWAL d.o.o.

[omissis]

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

[omissis]

Obiect:

Cerere de decizie preliminară și cerere de interpretare a considerentelor Hotărârilor Curții din 9 martie 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) și Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), în cauza cu care a fost sesizată instanța de trimitere, cu numărul Povrv-1614/18.

În primul rând, instanța de trimitere solicită protecția datelor cu caracter personal ale creditorului urmărit și ale debitorului urmărit în calitate de părți în litigiul principal.

Instanța de trimitere solicită:

În conformitate cu articolul 19 alineatul (3) litera (b) din Tratatul privind Uniunea Europeană și cu articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb, Croatia), în calitate

de instanță națională, formulează, prin intermediul judecătorului Mislav Kolakušić, o cerere de decizie preliminară în vederea interpretării și a aplicării uniforme a dreptului Uniunii, precum și o cerere de interpretare a Hotărârilor pronunțate de Curte în cauzele C-484/15 și C-551/15, în cadrul cauzei Povrv-1614/18, cu care a fost sesizat Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb) (anexa 1).

În Hotărârea pronunțată la 9 martie 2017 în cauza C-551/15, Curtea de Justiție a decis că: „Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor ce le sunt conferite prin dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui «înscris constatator al creanței», nu se încadrează în sfera noțiunii «instanță» în sensul acestui regulament”.

Deși poziția Curții este clară și lipsită de echivoc în ceea ce privește faptul că, în Croația, notarii nu sunt autorizați să adopte ordonanțe de executare în temeiul unui înscris constatator al creanței, această practică contrară Regulamentului nr. 1215/2012 persistă. Ulterior hotărârii pronunțate de Curte la 9 martie 2017, notarii au eliberat peste un milion de ordonanțe de executare.

De la 1 iulie 2013, Republica Croația este membră cu drepturi depline a Uniunii Europene, ale cărei instituții garantează o egalitate de tratament juridic tuturor cetățenilor și persoanelor juridice din toate statele membre.

Instanțele din Republica Croația interpretează în mod divergent hotărârea pronunțată de Curte în cauza C-551/15, majoritatea considerând că aceasta privește exclusiv procedurile de executare silită efectuate de notari, în care debitorul urmărit este o persoană fizică – resortisant al unui alt stat membru al Uniunii. [OR 2]

De exemplu, în cauzele Povrv-1434/18, Povrv-3326/17 și Povrv-3380/18, Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb) a menținut efectele somațiilor de plată pronunțate în cadrul ordonanțelor eliberate de notari împotriva unor persoane juridice străine.

În schimb, în cauza Povrv-113/18, Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb) a respins o cerere de executare adresată unui notar și a anulat ordonanța de executare adoptată de un notar în temeiul unui înscris constatator al creanței.

Instanța de trimitere nu împărtășește opiniile exprimate în luările de poziție și în hotărârile instanțelor croate, întrucât acestea instituie o aplicare diferențiată a dreptului și a Regulamentului nr. 1215/2012 între cetățenii și persoanele juridice din Republica Croația, pe de o parte, și cetățenii și persoanele juridice din alte state membre ale Uniunii Europene, pe de altă parte, în mod discriminatoriu.

În consecință, Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb), în calitate de instanță națională, adresează Curții o cerere de decizie preliminară

pentru a asigura o aplicare uniformă a dreptului Uniunii în toate statele membre și respectarea principiului egalității de tratament și al egalității cetățenilor și persoanelor juridice la aplicarea dreptului Uniunii în cauza Povrv-1614/18, cu care este sesizată instanța de trimitere.

Ținând seama de divergențele privind aplicarea hotărârilor Curții, este utilă formularea acestei cereri, pentru a se stabili dacă persoanele fizice și juridice din Croația, în calitate de cetățeni ai Uniunii Europene, se află pe poziție de egalitate cu persoanele fizice și juridice din celelalte state membre ale Uniunii și dacă persoanele juridice străine se află pe poziție de egalitate cu persoanele fizice străine în ceea ce privește aplicarea dreptului Uniunii pe teritoriul Republicii Croația.

Instanța de trimitere solicită Curții să conexeze prezenta cauză cu cererea de decizie preliminară formulată de Općinski sud u Novom Zagrebu (Tribunalul Municipal din Novi Zagreb, Croația) sub numărul C-657/18, precum și cu cererea de decizie preliminară formulată de instanța de trimitere la 11 martie 2019, și să examineze aceste cauze împreună.

În conformitate cu articolul 94 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și cu Recomandările în atenția instanțelor naționale, referitoare la inițierea procedurilor preliminare, instanța de trimitere, Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb), își motivează cererea după cum urmează:

I. Expunere sumară a obiectului litigiului, precum și a faptelor relevante, astfel cum au fost constatate de instanța de trimitere în cauza înregistrată sub numărul Povrv-1614/18

Părțile din litigiul principal sunt PARKING d.o.o., Croația, [omissis], creditoarea urmăritoare, și SAWAL d.o.o., Slovenia [omissis], debitoarea urmărită. La 25 aprilie 2016 a fost inițiată o procedură de executare în urma unei cereri de executare silită întemeiată pe un înscris constatator al creanței și, la 23 mai 2016, notarul [omissis], Croația, a adoptat o ordonanță de executare în temeiul unui înscris constatator al creanței, prin care îi impune debitoarei urmărite să plătească, în termen de 8 zile, creanța solicitată care figurează în cererea de executare, în valoare de 100 de kuna, majorată cu dobânda legală de întârziere, precum și cu cheltuielile de procedură, în valoare de 1 741,25 kuna. Creanța de 100 de kuna este întemeiată pe un extras de cont certificat ca fiind conform [omissis], înscrisul constatator al creanței, și privește o cerere de plată a redevenței în conformitate cu Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji (Legea privind radioteleviziunea croată). Cererea a fost transmisă părții în același timp cu ordonanța de executare, la 9 februarie 2017. Debitoarea urmărită a formulat, în termenul legal, opoziție împotriva ordonanței, contestând temeiul și cuantumul creanței, și afirmă printre altele că un notar croat nu este și nu poate fi o autoritate judiciară competentă.

În conformitate cu Hotărârile pronunțate de Curte în cauzele C-484/15 și C-551/15, în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul procedurilor de

executare silită în temeiul unui înscris constatator al creanței, nu pot fi considerați o instanță în sensul Regulamentului privind titlul executoriu european, nici în scopul aplicării Regulamentului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. În plus, în aceste hotărâri, Curtea arată că respectarea principiului încrederii reciproce între statele membre ale Uniunii în domeniul cooperării în materie civilă și comercială presupune că hotărârile adoptate de autoritățile dintr-un stat membru, a căror executare se solicită în alt stat membru, au fost pronunțate într-o procedură judiciară care oferă garanții de independență și de imparțialitate, precum și de respectare a principiului contradictorialității. Prin urmare, procedura care precedă eliberarea unei ordonanțe de executare nu este o procedură contradictorie, iar această hotărâre nu este pronunțată de o autoritate judiciară, ci de un notar [OR 3] care, astfel cum s-a menționat deja anterior, nu poate fi considerat o instanță. Aceste considerații permit să se concluzioneze că ordonanța citată anterior este pronunțată de o autoritate absolut necompetentă și că, în consecință, sunt aplicabile normele referitoare la necompetența absolută. Prin urmare, instanța de trimitere nu poate accepta actele adoptate de o autoritate absolut necompetentă, motiv pentru care nu este posibilă continuarea procedurii de opoziție inițiate împotriva ordonanței de executare. În consecință, ceea ce este invalid *ab initio* nu poate deveni valid, nici nu poate fi validat în cursul procedurii, întrucât ar fi contrar principiului egalității armelor.

II. Conținutul dispozițiilor naționale care sunt aplicabile în cauză și jurisprudența națională relevantă

Dispoziția în litigiu este cea de la articolul 1 din Ovršni zakon (Legea croată privind executarea silită, denumită în continuare „OZ”) (publicată în Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17), legea națională care permite notarilor să efectueze recuperarea silită a creanțelor în temeiul unui înscris constatator al creanței prin eliberarea unei ordonanțe de executare care constituie titlu executoriu, fără acordul expres al debitorului urmărit. Prin urmare, având în vedere că aspectul în litigiu este cel al competenței notarilor în prezenta cauză cu caracter civil, instanța nu a efectuat o examinare pe fond.

Instanța de prim grad de jurisdicție a apreciat că considerentele și interpretarea Hotărârilor Curții din 9 martie 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) și Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), au relevanță în dreptul intern și a aplicat această jurisprudență și această interpretare a Curții în cauza Povrv-1614/18.

Jurisprudența:

În cauza Povrv-57/18 (anexa 2), Općinski sud u Novom Zagrebu (Tribunalul Municipal din Novi Zagreb) a respins o cerere de executare și a anulat o ordonanță de executare eliberată de un notar făcând trimitere la Hotărârea pronunțată de Curte în cauza C-551/15, ceea ce a motivat după cum urmează: „[...] procedura

care precedă eliberarea unei ordonanțe de executare nu este o procedură contradictorie, iar această hotărâre nu este pronunțată de o autoritate judiciară, ci de un notar care, astfel cum s-a menționat deja anterior, nu poate fi considerat o instanță. Aceste considerații permit să se concluzioneze că ordonanța citată anterior este pronunțată de o autoritate absolut necompetentă și că, în consecință, sunt aplicabile normele referitoare la necompetența absolută. Prin urmare, instanța de trimitere nu poate accepta actele adoptate de o autoritate absolut necompetentă, motiv pentru care nu este posibilă continuarea procedurii de opoziție inițiate împotriva ordonanței de executare. În consecință, ceea ce este invalid *ab initio* nu poate deveni valid, nici nu poate fi validat în cursul procedurii, întrucât ar fi contrar principiului egalității armelor”.

În schimb, prin ordonanța nr. Gž Ovr-645/2018 (anexa 3), Županijski sud u Puli (Tribunalul de Comitat din Pula, Croația) a anulat hotărârea Povrv-57/18 invocând următoarele motive: „[...] poziția instanței de prim grad de jurisdicție privind necompetența notarilor în procedurile de adoptare a unei ordonanțe de executare în temeiul unui înscris constatator al creanței este eronată, întrucât competența acestora este prevăzută de dispozițiile titlului 26 din OZ (Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17), iar notarul a acționat, așadar, în mod legal atunci când, în conformitate cu dispozițiile articolului 282 din OZ, în urma opoziției formulate de debitorul urmărit împotriva ordonanței de executare, pe care a pronunțat-o în temeiul unui înscris constatator al creanței, a transmis dosarul instanței de prim grad de jurisdicție, pentru ca aceasta să se pronunțe cu privire la procedura de opoziție, în calitate de instanță competentă. În acest stadiu al procedurii, în ceea ce privește o cauză în care debitorul urmărit are domiciliul declarat în Republica Croația, pe teritoriul care face parte din jurisdicția instanței de prim grad, aceasta din urmă ar fi trebuit, în temeiul articolului 282 alineatul 3 din OZ, să se pronunțe cu privire la opoziția debitorului urmărit în conformitate cu articolele 57 și 58 din OZ și să pronunțe o hotărâre conformă cu aceste dispoziții. Având în vedere că, aplicând în mod eronat dispozițiile articolului 16 ZPP [Zakon o parničnom postupku (Codul de procedură civilă)], aceasta a respins cererea de executare și a anulat integral ordonanța de executare întemeiată pe un înscris constatator al creanței pentru motivul necompetenței absolute a notarului, ea a săvârșit o încălcare a formelor substanțiale, definită de dispozițiile articolului 354 alineatul 1, care rezultă din această aplicare eronată a articolului 16 din ZPP și a articolului 21 alineatul 1 din OZ, și care a fost invocată în apel [...]”.

Prin urmare, Županijski sud u Puli (Tribunalul de Comitat din Pula) consideră că pot fi menținute efectele părții din ordonanța notarului prin care acesta din urmă obligă debitorul urmărit să efectueze plata în cauză. **[OR 4]**

În plus, în cauzele Povrv-1434/18, Povrv-3326/17 și Povrv-3380/18 (anexa 4), Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb) a menținut efectele somațiilor de plată pronunțate în ordonanțele de executare eliberate de notari împotriva unor persoane juridice străine debitoare.

În schimb, în cauza Povrv-113/18 (anexa 5), Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb) a respins o cerere de executare adresată unui notar și a anulat o ordonanță de executare pronunțată de un notar în temeiul unui înscris constatator al creanței făcând trimitere la Hotărârea pronunțată de Curte în cauza C-551/15, ceea ce a motivat după cum urmează: „[...] procedura care precedă eliberarea unei ordonanțe de executare nu este o procedură contradictorie, iar această hotărâre nu este pronunțată de o autoritate judiciară, ci de un notar care, astfel cum s-a menționat deja anterior, nu poate fi considerat o instanță. Aceste considerații permit să se concluzioneze că ordonanța citată anterior este pronunțată de o autoritate absolut necompetentă și că, în consecință, sunt aplicabile normele referitoare la necompetența absolută. Prin urmare, instanța de trimitere nu poate accepta actele adoptate de o autoritate absolut necompetentă, motiv pentru care nu este posibilă continuarea procedurii de opoziție inițiate împotriva ordonanței de executare. În consecință, ceea ce este invalid *ab initio* nu poate deveni valid, nici nu poate fi validat în cursul procedurii, întrucât ar fi contrar principiului egalității armelor”.

Aceste hotărâri ale instanțelor naționale evidențiază concepții juridice divergente referitoare la competența notarilor de a elibera titluri executorii.

III Expunerea motivelor care au condus instanța de trimitere să ridice problema interpretării sau a validității anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și a legăturii pe care aceasta o stabilește între dispozițiile menționate și legislația națională aplicabilă litigiului principal

Cererea de decizie preliminară urmărește să asigure o aplicare uniformă a dreptului Uniunii în toate statele membre și respectarea principiului egalității de tratament și al egalității cetățenilor și persoanelor juridice în cadrul aplicării dreptului Uniunii, precum și uniformizarea jurisprudenței instanței naționale în aplicarea *acquis*-ului Uniunii.

Articolul 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege. Articolul 14 din această convenție interzice discriminarea și prevede că exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de convenția menționată trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație. Articolul 18 TFUE prevede că, în domeniul de aplicare a tratatelor și fără a aduce atingere dispozițiilor speciale pe care le prevăd, se interzice orice discriminare exercitată pe motiv de cetățenie sau naționalitate. Instanța de trimitere consideră că, în speță, resortisanții și persoanele juridice croate sunt discriminate în raport cu resortisanții și persoanele juridice din celelalte state membre ale Uniunii Europene, ceea ce reiese din Hotărârile Curții citate anterior din 9 martie 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) și

Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193). Potrivit hotărârilor citate anterior, titlurile executorii nu vor fi recunoscute ca atare în celelalte state membre ale Uniunii în sensul Regulamentului privind titlul executoriu european și al Regulamentului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Prin urmare, legislația națională permite notarilor să elibereze titluri executorii care nu sunt recunoscute ca atare sau ca hotărâri judecătorești în celelalte state membre ale Uniunii Europene. Reiese cu claritate din motivarea acestor hotărâri că procedura în fața unui notar nu oferă garanții de independență și de imparțialitate și nu este contradictorie. Această situație conduce la o inegalitate de tratament a persoanelor fizice și juridice croate în raport cu persoanele fizice și juridice din celelalte state membre ale Uniunii Europene, precum și la o inegalitate de tratament a persoanelor fizice și juridice străine, într-o asemenea măsură încât aceasta constituie o discriminare. Lipsa caracterului contradictoriu al procedurii conduce la o inegalitate de tratament între părți și încalcă astfel dreptul fundamental la un proces echitabil, consacrat de CEDO. [OR 5]

Dreptul societăților impune o armonizare a normelor europene în materie în cadrul Uniunii, în vederea consolidării securității juridice, pentru a favoriza activitatea economică și investițiile, în conformitate cu Tratatul de aderare și cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Interpretarea, care este în contradicție cu principiul egalității societăților, defavorizează societățile naționale în raport cu societățile din celelalte state membre ale Uniunii, ceea ce este contrar principiilor fondatoare ale Uniunii.

În concret, întrebările preliminare sunt următoarele:

1. O dispoziție din legislația națională, și anume articolul 1 din Ovršni zakon (Legea privind executarea silită, publicată în Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17), care permite notarilor să efectueze recuperarea silită a creanțelor în temeiul unui înscris constatator al creanței prin eliberarea unei ordonanțe de executare care constituie titlu executoriu, fără acordul expres al persoanei juridice debitoare urmărite, stabilită în Republica Croația, este conformă cu articolul 6 paragraful 1 din CEDO și cu articolul 18 TFUE, ținând seama de Hotărârile pronunțate de Curte în cauzele C-484/15 și C-551/15 ?

2. Interpretarea din Hotărârile Curții din 9 martie 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) și Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), poate fi aplicată în cauza Povrv-1614/2018, prezentată mai sus, cu care este sesizată instanța de trimitere și, mai precis, Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor ce le sunt conferite prin dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, în care debitoarele urmărite sunt persoane juridice stabilite în alte state membre ale Uniunii Europene, nu se încadrează în sfera noțiunii de „instanță” în sensul acestui regulament?

[omissis]

[*omissis*] [adresa poștală și electronică]

Anexe:

- 1) Documente referitoare la cauza principală, Povrv-1614/18, având numerele 1-20,
- 2) Jurisprudența Općinski sud u Novom Zagrebu (Tribunalul Municipal din Novi Zagreb), cauza Povrv-57/18, având numerele 21 și 22,
- 3) Jurisprudența Županijski sud u Puli (Tribunalul de Comitat din Pula), cauza GŽ Ovr-645/18, având numerele 23 și 24,
- 4) Jurisprudența Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb), cauzele Povrv-1434/18, Povrv-3326/17 și Povrv-3380/18, având numerele 24-29,
- 5) Jurisprudența Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb), cauza Povrv-113/18, având numerele 30 și 31.